

И о в к а. — Тогава да почна до дѣто сте стигнали?

М а р а. — Тамъ, гдѣто Лаврентий Петровичъ, чув-
ствувайки смъртта, че иде си мисли за слънцето въ тѣх-
ната градина, спомня си за тѣхната ябълка — бѣлия
наливъ —

И о в к а. — Прѣлиства да намѣри тоя пасажъ.

М а р а. — Никога не съмъ чела такиве страници!
Каква потресна сцена! Въ минутата, когато очитѣ ти
виждатъ острата и неумолимата коса на смъртта, — да
си спомнишъ за слънцето, що грѣе надъ цѣфнадата я-
бълка — — и да почувствувашъ, че никога, никога нѣма
да го видишъ!

Мълчание. Чуватъ се акорди отъ китара.

И о в к а — Намѣрила. Ето! Чете. — „Ахъ, братко! —
За слънцето ми е жалъ! Да би знаялъ, какъ грѣе то у
насъ. . . Въ Томбовската губерния! За ед. . . за едната
хубость.

„ — Какво слънце? — Лаврентий Петровичъ не раз-
бра и се разсърди на дякона, но тутакси той си спомни
за оная потокъ, горѣща свѣтлина, що хълташе денемъ въ
прозореца и позлатяваше пода; спомни си какъ грѣеше
слънцето въ Саратовската губерния на Волга, въ гората,
по прашния пѣтъ въ полето, — и плѣсна съ ржцѣ и се
удари по гърдитѣ и съ дрезгаво ридание падна съ лице
на долу на възглавницата, глава до глава съ дякона. И
се слѣха два плача въ единъ. Плачеха тѣ за слънцето,
което повече нѣма да видятъ, за ябълката, — за „бѣлия
наливъ“, която безъ тѣхъ ще роди своитѣ плодове, за
тъмнината, която ще ги обхване, за милия животъ.

Дълго мълчание. Тѣ сж унесени въ четеното.

М а р а — Каго се обръща да види Боря, вижда, че върху о-
читѣ на „Слѣнца“ е нахвърлено тъмна боя. Скача.

И о в к а — Залисана въ нареждане на листоветѣ още нищо
не е забѣлѣзала.

Б о р ь о — Унесенъ не чува, че Йовка е прѣстанала да чете,
съ смѣлъ замахъ цапа възторжено все на едно мѣсто.

И о в к а — Шомъ погледва — остава виѣпенена.

И двѣтѣ занѣмѣли не продумватъ.